

[Alsing Andersen.]

under dette Genrejsningsprogram. Naturligvis maa vi i Overensstemmelse med den tidligere Regerings Memorandum af 31. Januar 1947 kræve, at Tysklands industrielle Genrejsning ikke medfører nye Muligheder for en tysk Rustningsindustri eller andre Foreteelser, som kan muliggøre en ny tysk Aggression, men vi tør nok gaa ud fra, at ogsaa andre Lande har den samme Interesse. Naar dette er taget i Betragtning, maa det imidlertid, trods alle de Følelser, vi endnu nærer fra Besættelsestiden, siges ganske klart, at baade Danmark og Europa mangler en meget væsentlig Leverandør og Forbruger, saa længe Tyskland ikke er kommet nogenlunde paa Fode. At dette vil vare en Aarrække, er givet, men netop derfor er det kun godt, dersom der nu kan blive gjort et alvorligt Forsøg paa at sætte Tysklands Erhvervsliv i Gang igen, saa at Tyskland kan blive, hvad den danske Regerings Memorandum af 31. Januar 1947 kalder „en nyttig Faktor i Arbejdet for Europas sociale og økonomiske Genopbygning og Fremgang“. Vi har vel ogsaa Lov til at haabe, at en Genoplivelse af de tyske Industridistrikter, saaledes som den højtærede Udenrigsminister ogsaa var inde paa det, af sig selv vil skabe Muligheder for Flytning af en væsentlig Del af de østtyske Flygtninge, der i Øjeblikket er en saa voldsom Belastning i mere end en Henseende for den sydslesvigske Befolkning.

Det er en Kendsgerning, at den Spænding, der har udviklet sig, særlig mellem Stormagterne, er blevet i høj Grad skærpet gennem de Bedrifter, som i de sidste Maaneder er udøvet af den kommunistiske Sammenslutning Kominform. Vi Socialdemokrater har aldrig troet paa, at Ophævelsen af den kommunistiske Internationale i 1943 var Udtryk for et Sindelagsskifte bort fra Teorien om Verdensrevolutionen. Det var en til Situationen passende Høflighedsakt. Men trods Kominterns Opløsning var der altid en ejendommelig Overensstemmelse mellem Kommunisternes Aktioner i de forskellige Lande. Det har der været Eksempler nok paa, ogsaa siden 1945. Paa det franske Socialdemokratis Kongres i 1946 gav min Partifælle, den daværende Minister André Philip en interessant Karakteristik af de franske Kommuniste, saaledes som han havde lært dem at kende under deres Deltagelse i den franske Regering. Med en Hentydning til Muhammedanerne, der som bekendt altid vender Ansigtet mod Profetens hellige By, ogsaa Mekka, naar de udøver deres Andagt, udtalte André Philip følgende, som jeg med den højtærede Formands Til-

ladelse gerne vil have Lov til at citere ordret; han sagde:

„Kommunisterne holder utvivlsomt ingen Andagt, men de vender sig instinktivt mod Moskva, og de har ikke Brug for at modtage nogen Ordre. De tager spontant, paa en mystisk Maade, hver Dag det Standpunkt, som passer med den russiske Stats Interesser, og noget saadant vil vi aldrig acceptere.“

Det var altsaa det franske Socialdemokratis Erfaringer med Hensyn til de franske Kommuniste. Og Kommunisternes ensrettede Aktion mod Marshall-Planen er Udtryk for nøjagtigt det samme. Det var for Resten netop Marshall-Planen, der gav Anledning til Kominforms Oprettelse, og siden da er Aktionerne gaaet planmæssigt ikke alene i Østeuropa, men ogsaa i Vesteuropa, f. Eks. gennem de store Strejkebevægelser i Frankrig og Italien. At de ikke har kunnet faa rigtig Bid herhjemme, skyldes naturligvis bl. a. deres Valgnederlag i Efteraaret. Lysten har det ikke manglet paa. Man satte store Forhaabninger til den faglige Situation, som af Kommunisterne blev anset for, som de sagde, at være Nøglen til den politiske Situation. Til Gengæld maa man sige, at ogsaa de danske Kommuniste har faaet Oprejsning gennem Kominforms Triumfer i Østeuropa, senest i Tjekkoslovakiet. De danske Kommuniste har helt og fuldt godkendt, hvad der er sket i Tjekkoslovakiet, og jublet over den nye Form for Demokrati, som er indført der. Den Reaktion heroverfor, som er kommet til Orde herhjemme, er ganske naturlig, for som den højtærede Udenrigsminister har sagt: I Kampen mellem Demokrati og Diktatur er vi ikke neutrale. Nej, det har heller ikke vi Socialdemokrater nogen Sinde været, og vi bliver det heller aldrig.

Midt under „Land og Folk“s festlige Skildringer af Udrensningen af Reaktion og Folkefjender i Tjekkoslovakiet saa jeg forleden Dag i et Telegram, at tre ledende Socialdemokrater var blevet udrenset. Det drejede sig om det tjekkiske Socialdemokratis Generalsekretær, om den tidligere Levnedsmiddelminister og om Partiets internationale Sekretær. Jeg kender personlig alle disse tre Partifæller fra internationale Konferencer siden 1945. Jeg var bunduenig med dem, for de var saa nidkære Forsvarere for Samarbejdet mellem Socialdemokrater og Kommuniste; som nogen kunde ønske sig det. Nu er disse tre Socialdemokrater udrenset under kommunistisk Festglæde Jorden over, endda saa eftertrykkeligt, at de er blevet udstødt af deres eget Parti ved Hjælp-